

Το περασμένο καλοκαίρι ο διεθνούς φήμης τραγουδιστής της ποπ Μάικλ Τζάκσον, ο οποίος έφυγε από τη ζωή τον Ιούνιο του 2009, με επισκέφτηκε στο σπίτι μου, που βρίσκεται σε μια συνοικία κοντά στο κέντρο της πόλης. Εκείνη τη νύχτα το σώμα μου είχε γεμίσει με αμιτριπυλίνη, η οποία μου είχε προξενήσει σοβαρές γαστρεντερικές διαταραχές – είχαν ξεκινήσει νωρίτερα, από τις αρχές κιάλας εκείνης της εβδομάδας. Η κατάθλιψή μου, αν και έμοιαζε περισσότερο αντιμετωπίσιμη σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν, ήταν ο κύριος άξονας πάνω στον οποίο προσάρμοζα τη ζωή μου τα τελευταία χρόνια. Ο γιατρός μου, στην προσπάθειά του να με κάνει να συνέλθω και να ζήσω κι εγώ επιτέλους σαν κανονικός άνθρωπος, μου χορήγησε και ένα τετρακυκλικό αντικαταθλιπτικό φάρμακο – συγκεκριμένα, ποσότητες μαπροτιλίνης –, όμως δυστυχώς δεν είχα καταλάβει για την ώρα κάποια σημαντική διαφορά ή βελτίωση.

Εργάζομαι σε μια εταιρία δημοσκοπήσεων. Σιχαίνομαι τη δουλειά μου, γεγονός που αποδεικνύει ότι έχει απομείνει λίγο μυαλό στο φτωχό μου κεφάλι. Από το πρωί στις οχτώ μέχρι αργά το μεσημέρι ταξινομώ τα αποτελέσματα που προκύπτουν από τις έρευνες της εταιρίας, μια δουλειά μηχανική, απολύτως βαρετή, που όμως μου δίνει ακόμα την τυπική ελευθερία να ζω χωρίς ιδιαίτερη ανησυχία. Θέλω από τώρα, που είναι ακόμα νωρίς, να ξεκαθαρίσω ότι σε γενικές γραμμές είμαι καλά και δεν έχετε μπροστά σας έναν σχιζοφρενή που αραδιάζει τις ασυναρτησίες του για να κερδίσει απλώς την προσοχή των υπολοίπων. Και η ασθένειά μου είναι μια πολιτισμένη ασθένεια· μπορώ να σας εξηγήσω σε βάθος τις προσπάθειες του γιατρού μου να με συνεφέρει, αλλά και τη γενικότερη ατυχία μου να διατηρώ ζωντανή τη ροπή μου προς την κατάθλιψη, έχοντας εξασφαλίσει ωστόσο έναν αξιοπρεπή ρυθμό σε ό,τι αφορά την καθημερινή μου ζωή. Στην εταιρία που προανέφερα βρίσκομαι περίπου τρία χρόνια, από τότε που μετακόμισα δηλαδή στην πρωτεύουσα και νοίκιασα αυτό το χαριτωμένο σπίτι κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Αν και επισήμως είμαι ένας άνθρωπος που ταλαιπωρείται από αμέτρητα ψυχολογικά προβλήματα, είμαι βέβαιος – γεγονός που επισημαίνω και στον γιατρό μου – ότι τα εν λόγω προβλήματα οφείλονται στις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζω και δεν εμπίπτουν στη σφαίρα των

πραγματικών ψυχικών νόσων. Είμαι δηλαδή κατά συνθήκη καταθλιπτικός, έχοντας συλλάβει από καιρό το νόημα όσων συμβαίνουν γύρω μας. Με λίγα λόγια, η κατάθλιψή μου οφείλεται στην ισχυρή πεποίθησή μου ότι η ζωή δεν είναι τόσο συναρπαστική όσο την παρουσιάζουν – και για να προσθέσω μια προσωπική πινελιά, κατά βάθος είναι ανυπόφορη, ας το παραδεχτούμε. Ποιος τόλμησε να μιλήσει για έναν μεγάλο Δημιουργό, για το θαύμα αυτού του κόσμου; Εγώ δε διακρίνω τίποτα συγκλονιστικό... Εντάξει, η αρμονία της φύσης αποτελεί από μόνη της μια έκπληξη, αλλά δεν μπορώ να δηλώσω εντυπωσιασμένος από τα υπόλοιπα, ειδικά αν πάρω ως δείγμα εμένα τον ίδιο.

Πάντως, στ' αλήθεια υπήρξα τυχερός και βρήκα αυτό το σπίτι στην πιο ευχάριστη γειτονιά της πόλης. Αν και ο θόρυβος των αμαξοστοιχιών που πηγαινοέρχονται διακόπτει κάθε άλλη δραστηριότητα που μπορεί να έχει κανείς εκείνη την ώρα, παραδόξως το ωραίο μου σπίτι διαθέτει μια χαριτωμένη αυλή, η οποία εκτείνεται από το φράχτη μέχρι την ξύλινη πόρτα που χτυπάει λυσσαλέα ο άνεμος το χειμώνα, και ακόμα στον κήπο έχουν φυτρώσει πολλά λουλουδάκια γύρω από μια γέρικη οξιά, που προφανώς βρίσκεται σ' αυτό το σημείο εδώ και πολλά χρόνια. Ο κήπος μου είναι ολάνθιστος και τόσο ευχάριστος, όπως ακριβώς οι γείτονές μου. Δεν μπορώ να είμαι αχάριστος. Περιτριγυρίζομαι από μερικούς πολύ ωραίους τύπους οι

οποίοι, αν και έχουν πλήρη γνώση της βαθύτερης επιθυμίας μου να απομονώνομαι, με αγαπούν και θέλουν πάντα να με φροντίζουν, στερώντας μου προσώρας τη χαρά να πραγματοποιήσω τον βαθύτερο στόχο της ζωής: την αυτοχειρία. Ένας από τους πιο κοντινούς μου γείτονες είναι ο κύριος Μιν, ένας υπέρβαρος άντρας γύρω στα εξήντα, χήρος εδώ και μια πενταετία, ένας βαρετός μα τόσο αισιόδοξος άνθρωπος, του οποίου το σώμα, μολονότι βαρύ και δυσκίνητο, είναι πλημμυρισμένο από χαρά και άπειρες εμπνεύσεις, τις οποίες μου αραδιάζει με ενθουσιασμό όταν με επισκέπτεται για τον απογευματινό μας καφέ. Ο κύριος Μιν, παρ' όλο που επιμένει να περιγράφει σε όλο τον κόσμο την τραγική ιστορία της αγαπημένης του συζύγου, έχοντας καταντήσει πια γραφικός, πλην όμως πολύ συμπαθής (συνέβη το εξής: η γυναίκα του βγήκε από το νοσοκομείο υγιέστατη έπειτα από μια πολύωρη επέμβαση, η ίδια και ο κύριος Μιν ξεκίνησαν και πάλι κανονικά τη ζωή τους, μέχρι που την επόμενη κιόλας εβδομάδα από το εξιτηρίο της έπεσε στην τρύπα ενός υπονόμου την οποία είχαν ξεχάσει ακάλυπτη οι εργάτες ενός δημοτικού συνεργείου· ο κύριος Μιν από τότε βρίσκεται σε δικαστική διαμάχη με τη δημοτική αρχή, συντάσσοντας και καταθέτοντας νέες μηνύσεις κάθε μέρα σχεδόν), με νοιάζεται σαν πατέρας και πάντα προσπαθεί να με πείσει ότι αν δω τη ζωή μου από διαφορετική οπτική γωνία ίσως αλλάξω γνώμη για τα μακάβρια σχέδιά

μου. Ο άλλος αγαπημένος μου γείτονας είναι ο Τζο, ένας νεαρός που έφτασε στην πόλη μόλις πέρσι το φθινόπωρο για να σπουδάσει και νοίκιασε ένα δωμάτιο ακριβώς δίπλα μου, σε ένα μεγάλο σπίτι με πολύ μεγαλύτερη αυλή από τη δική μου, το οποίο διαθέτει πέντε ολόκληρα αυτόνομα δωμάτια, που όμως παραμένουν κλειστά, μιας που ο ιδιοκτήτης τους ζει στο εξωτερικό και νοικιάζει μόνο ένα απ' αυτά στον φτωχό Τζο. Ο Τζο είναι ίσως ο μοναδικός κανονικός μου φίλος. Κανονικός σημαίνει ότι μπορεί κάποια φορά να μου χτυπήσει την πόρτα και να πάμε μαζί να πιούμε μια μπύρα ή να έρθει σπίτι μου και να δούμε μια ταινία στην τηλεόραση. Είναι πολύ ευγενικό παιδί και με αφήνει να του μιλάω με τις ώρες για το όνειρό μου να αυτοκτονήσω – όταν βρίσκεται, μάλιστα, σε πολύ καλή διάθεση, μου προτείνει και ο ίδιος μερικούς τρόπους, συνήθως τους πιο ανώδυνους. Μπορώ να πω ότι αν είχα την τάση να παίξω έναν περισσότερο ενεργό ρόλο στη μικρή μας κοινωνία, θα ήμουν σχεδόν ευτυχής με όσα έχω: την αηδιαστική μου εργασία, το θλιβερό μου σπιτάκι και τους κακόμοιρους γείτονές μου.

Όπως ανέφερα παραπάνω, με επισκέφτηκε ο Μάικλ Τζάκσον. Εκείνο το καλοκαίρι ήταν καυτό, ατελείωτο, όπως όλα τα καλοκαίρια. Ωστόσο εκείνη η νύχτα της 19ης Ιουλίου ήταν μια παγωμένη νύχτα, ο αέρας κόντευε να σπάσει τα παράθυρα και λίγο πριν τα μεσάνυχτα έπιασε μια φοβερή μπόρα που αποσυντόνισε τελείως τις αι-

σθήσεις των κατοίκων αυτής της πόλης. Θυμάμαι καλά ότι το απόγευμα εκείνης της μέρας με είχε επισκεφτεί ο κύριος Μιν, ζητώντας μου να τον βοηθήσω με μια διατύπωση σε μια νέα μηνυτήρια αναφορά προς το δήμο για το θέμα της γυναίκας του. Είχαμε καθίσει στον καναπέ μέχρι που ο καιρός χάλασε αναπάντεχα, και έτσι ο κύριος Μιν έφυγε για το σπίτι και την ασφάλειά του. Εγώ πήρα τα φάρμακά μου και προσπάθησα να κοιμηθώ νωρίς – πονούσε και το στομάχι μου –, χωρίς όμως αποτέλεσμα, δεν αισθανόμουν κουρασμένος, και αφού παρακολούθησα το δελτίο ειδήσεων πήρα μια καρέκλα και κάθισα στο παράθυρο κοιτώντας έξω. Ο διαβολεμένος αέρας θόλωνε την εικόνα της γειτονιάς και η μπόρα, που δεν άργησε να ξεσπάσει, διέλυσε την αρμονία του χώρου. Στο τέλος, αυτό που έμεινε ήταν ένα γκριζο και θολό τοπίο, με τη βαριά ατμόσφαιρα και τη μυρωδιά της βροχής, και όλοι σίγουρα θα πίστεψαν ότι η μπόρα πέρασε, αφού ο καιρός ήταν και πάλι γλυκός και ακίνδυνος, όμως πριν απ' τα μεσάνυχτα οι ουράνιες δέσμες φωτός που έλαμπαν για λίγο στον ουρανό εξαφανίστηκαν διαμιάς και, σαν να άνοιξαν γιγάντιες σακούλες από τα σύννεφα, το νερό άρχισε να καταλήγει στο χώμα βίαια, δίχως έλεος για τους άτυχους κατοίκους που βρίσκονταν ανυποψίαστοι στους δρόμους απολαμβάνοντας την καλοκαιρινή νύχτα. Τώρα τα πράγματα χειροτέρεψαν. Σαν να μην έφτανε το νερό, η λάμψη μιας πρώτης αστραπής προμήνυε μια δύσκολη

νύχτα. Και, πράγματι, σε λίγο δεν ακουγόταν τίποτα άλλο, ούτε τα τρένα, που ρουφήχτηκαν και εκείνα από τον λυτρωτικό ήχο της μανιασμένης φύσης, παρά μόνο οι κεραυνοί και ο εκκωφαντικός θόρυβος της καταιγίδας.

Όταν άρχισα να νυστάζω και αποφάσισα πια να ξαπλώσω λίγο, ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Στην αρχή, δηλαδή, δεν κατάλαβα ότι επρόκειτο για την πόρτα – είχα την εντύπωση ότι εκείνο το υπόκωφο *tak tak* ήταν άλλο ένα παιχνίδι της βροχής στο ξύλινο υπόστεγο του σπιτιού. Έτσι, λοιπόν, δεν έδωσα σημασία και έκλεισα τα μάτια μου. Όμως σε λίγο τα χτυπήματα ακούγονταν περιοδικά, απέκτησαν συγκεκριμένο ρυθμό και κάποια σταθερότητα στην έντασή τους, και έτσι σηκώθηκα να ελέγξω. Πράγματι, κάποιος βρισκόταν πίσω απ' την πόρτα. Φοβήθηκα αρκετά, δεν το κρύβω, μιας και κανείς δε με επισκέπτεται τέτοια ώρα – οι επισκέψεις του κυρίου Μιν ή του Τζο γίνονται ανά τακτά χρονικά διαστήματα ή, τέλος πάντων, κι αν ακόμα καμιά φορά δεν τηρείται αυτό, απέκλεισα ενστικτωδώς το ενδεχόμενο να είναι ένας απ' τους δυο τους. Από τη μία θα σκεφτόταν κανείς ότι αφού είναι τόσο σφοδρή η επιθυμία μου να αφήσω αυτό τον κόσμο, μπορεί και να δελεαζόμουν από το ενδεχόμενο ότι ένας επικίνδυνος κακοποιός θα ορμούσε μέσα και θα με δολοφονούσε, όμως σε καμιά περίπτωση αυτό δεν είναι αλήθεια, αφού μια τέτοιου τύπου δολοφονία, εντελώς άχαρη, θα ήταν ένας άδικος, σχεδόν κωμικός θά-

νατος στη συνείδησή μου. Αν κατάφερνα να αυτοκτονήσω, θα αυτοκτονούσα με την αξία μου. Βέβαια, θα ήταν λογικό να συμπεράνω ότι οι κακοποιοί δε χτυπούν την πόρτα, εκτός αν μπλοφάρουν, φυσικά, αλλά ούτε καν αυτές οι σκέψεις πρόλαβαν να απλωθούν στο μυαλό μου, αφού γρήγορα έφτασα ως εκεί και δειλά δειλά άνοιξα, προσεκτικά, για να μπορώ να έχω ένα ελάχιστο οπτικό πεδίο από εκείνη τη θέση. Ήταν ο Μάικλ Τζάκσον. Τον αναγνώρισα αμέσως. Ήταν ακριβώς όπως τον θυμόμουν, όπως προφανώς τον θυμούνται όλοι από τις δημόσιες εμφανίσεις του και τις φωτογραφίες. Η βροχή τον είχε κάνει μουσκεμα. Χωρίς να μιλήσει, μου έκανε ένα νεύμα να τον αφήσω να μπει. Δεν ήμουν σίγουρος αν έπρεπε να το κάνω. Τον κοίταξα καχύποπτα για μερικά αμήχανα δευτερόλεπτα, ώσπου ο ίδιος έσπασε τη σιωπή.

«Θα με αφήσεις να περάσω; Έχω γίνει χάλια... Θα χαλάσουν και τα μαλλιά μου...»

Δεν είπα τίποτα, όμως θεώρησα σωστό να μην τον αφήσω έξω με τέτοιο καιρό.

«Πέρνα...» είπα σχεδόν μέσα απ' τα δόντια μου και έπειτα άνοιξα διάπλατα την πόρτα.

Εκείνος με ένα ελαφρύ σάλτο, φανερά ικανοποιημένος που είχε γλιτώσει το περαιτέρω μουσκίδι, βρέθηκε στο καθιστικό.

«Περίμενε να σου φέρω μια πετοσέτα να σκουπιστείς. Θα μου καταβρέξεις όλο το σπίτι έτσι όπως είσαι!» του

είπα, ενώ ήδη έψαχνα μια μεγάλη πετοέτα μπάνιου, την οποία και του έδωσα όταν γύρισα στο καθιστικό. Την πήρε και, αφού σκουπίστηκε καλά καλά, μου την επέστρεψε ευχαριστημένος. «Εντάξει, φύγε τώρα!» του είπα με φανερή νευρικήντητα, αλλά εκείνος χαμογέλασε – είχε ένα ύφος σαν να μου έλεγε ότι είχα τρελαθεί.

«Πού να πάω με αυτό τον καιρό; Θα αστειεύεσαι βέβαια», είπε με κοφτή αλλά σταθερή φωνή και, χωρίς να πάρει την άδειά μου, κάθισε σε μια από τις πολυθρόνες.

Κάθισα και εγώ απέναντί του, κάπως εκνευρισμένος που είχα πια ξαγρυπνήσει με την αναπάντεχη εκείνη επίσκεψη. Με κοιτούσε αδιάφορα, με μια σχετική συμπάθεια, θα έλεγα, σαν να περίμενε κάτι από μένα. Του μίλησα.

«Ο Μάικλ δεν είσαι;»

«Ναι, ο Μάικλ», έδωσε την αυτονόητη απάντηση και σταύρωσε τα χέρια του παρατηρώντας ερευνητικά το σαλόνι. Φαινόταν ήρεμος.

«Δεν έχεις πεθάνει;» ρώτησα και έκανα λίγο πίσω την πλάτη μου στην πολυθρόνα για να βουλευτώ καλύτερα. Δεν απάντησε. «Ναι, έχεις πεθάνει, δεν μπορεί, το διάβασα στην εφημερίδα, το έλεγε συνέχεια και η τηλεόραση...»

Δε φαινόταν και πολύ ενθουσιασμένος από την κουβέντα μας – δεν τον αδικούσα, αφού δε συζητούσαμε και τίποτα πρωτότυπο.

«Έχεις τίποτα φαγώσιμο;» ρώτησε τότε και έσφιξε έντονα τα χείλη του, μια αδικαιολόγητη πράξη, φαινομενικά, που ωστόσο έδωσε έμφαση στο γεγονός ότι πεινούσε.

Τον κοίταξα από πάνω μέχρι κάτω. Φορούσε ένα δερμάτινο παντελόνι, επίπεδα παπούτσια και ένα ξεφτισμένο λευκό πουκάμισο. Έδειχνε ταλαιπωρημένος, όχι πάντως και σε πολύ κακή κατάσταση, όμως η κούραση ήταν εμφανής πάνω του. Σηκώθηκα και του έριξα ένα φιλικό βλέμμα. Φάνηκε ότι του άρεσε – τον είδα που χαμογέλασε.

«Περίμενε, θα σου βάλω να φας... Να, κάτσε στο τραπέζι...» είπα και έκανα μια κίνηση με τον ώμο μου, δείχνοντάς του το τραπέζι στην άκρη του δωματίου.

Εξαφανίστηκα για λίγο στην κουζίνα και ύστερα από λίγο ακούμπησα μπροστά του ένα πιάτο με κρέας και λαχανικά. Στην αρχή το κοίταξε σαν να ήθελε να εντοπίσει κάτι μέσα του, όμως δεν άργησε να αρπάξει το πιρούνι και το μαχαίρι και να ξεκινήσει το φαγητό. Έτρωγε σιωπηλός. Είχα καθίσει δίπλα του και τον έβλεπα από κοντινότερη ακόμα απόσταση. Έμοιαζε με παιδί – ποτέ δεν περίμενα ότι θα ήταν τόσο συμπαθής.

«Σου αρέσει;» τον ρώτησα ενώ είχε ήδη αδειάσει το μισό πιάτο.

«Ναι, είναι πολύ ωραίο, σε ευχαριστώ...» είπε με τον ίδιο σεμνό τρόπο και πετάχτηκα και πάλι στην κουζίνα για να του φέρω ένα αναψυκτικό.

Στ' αλήθεια χρειαζόταν το φαγητό, γιατί από τη στιγμή που έφαγε μου φάνηκε πολύ πιο ζωηρός, σαν να ξύπνησε από λήθαργο. Έβαλα να φτιάξω καφέ και για τους δυο μας και επιστρέψαμε στο καθιστικό. Το μυαλό μου είχε κατακλυστεί από χιλιάδες απορίες, αλλά τελικά έμεινα και πάλι βουβός, σαν να είχα καταπιεί τη γλώσσα μου.

«Καταλαβαίνεις, Μάικλ, ότι αισθάνομαι κάπως περίεργα με την επίσκεψή σου, ε;» του είπα αργότερα.

«Μα γιατί;» με ρώτησε με ένα ειλικρινές, έκπληκτο βλέμμα στο πρόσωπό του.

Του έκοψα στη μέση τη γουλιά.

«Μα πώς μπορείς να μην καταλαβαίνεις; Πώς; Το θεωρείς φυσιολογικό αυτό δηλαδή;» Κάλυψα το πρόσωπό μου με τις παλάμες μου. Αυτός με κοιτούσε μέσα στα μάτια, πασχίζοντας να αντιληφθεί τον προβληματισμό μου. «Εντάξει, είναι μεγάλη μου τιμή που βρίσκεσαι εδώ, αλλά θέλω να πω ότι μάλλον δε θα έπρεπε να είσαι εδώ... Καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

«Μα γιατί;» συνέχισε με το ίδιο απορημένο ύφος, το οποίο αποκτούσε όλο και μεγαλύτερη δόση αθωότητας όσο περνούσε η ώρα.

«Πρώτα απ' όλα, δε γνωρίζομαστε. Δηλαδή εγώ σε ξέρω, αλλά δεν είμαστε φίλοι. Αν δεν ήσουν μάλιστα αυτός που είσαι, δε θα σου άνοιγα. Δε θα άνοιγα σε έναν άγνωστο... Και επίσης είσαι νεκρός. Συνεπώς, δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για την παρουσία σου εδώ. Πες μου ότι

με καταλαβαίνεις τουλάχιστον, ότι καταλαβαίνεις αυτά που σου λέω, για να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε».

«Πού θα κοιμηθώ;»

Αυτή ήταν η μόνη του αντίδραση στα λεγόμενά μου. Συνειδητοποίησα ότι δεν υπήρχε ιδιαίτερα εύφορο έδαφος για συζήτηση. Κι όμως, δεν μπορούσα να του θυμώσω με κανέναν τρόπο. Το ύφος του, τα μεγάλα του μάτια, τα οποία εξέπεμπαν μόνο τρυφερότητα, με έπεισαν να σταματήσω τις κουβέντες και να του ετοιμάσω να κοιμηθεί. Αρχικά σκέφτηκα να του στρώσω στον καναπέ, όμως ήταν φιλοξενούμενος – και μάλιστα ο Μάικλ Τζάκσον. Έτσι, αφού δεν υπήρχε δεύτερο κρεβάτι, του παραχώρησα το δικό μου και εγώ θα πήγαινα να κοιμηθώ στον καναπέ.

Κοιμήθηκα ήσυχος. Μάλιστα, είδα και ένα γαλήνιο όνειρο, ότι βουλιάζω μέσα σε τεράστιους κωνικούς αμμόλοφους, σε μια μαλακή μεταφυσική νησίδα. Ήμουν γυμνός και κάπως νεότερος, το σώμα μου στροβιλιζόταν και εξαφανιζόταν μέσα στην άμμο, που ήταν υγρή και τόσο δροσερή· δίπλα κυλούσαν ρυάκια που κατέληγαν στη μεγάλη θάλασσα, που και εκείνη όμως δε φαινόταν ατέλειωτη και επικίνδυνη, αλλά ήταν σαν ένα υδάτινο έπιπλο βολεμένο στον παράξενο χώρο. Είχαμε φτάσει εκεί με ένα τρένο-καράβι το οποίο ξεκινούσε από το μεγάλο λιμάνι, που και εκείνο στο όνειρο έμοιαζε περισσότερο με πιάτσα ταξί απ' όπου τα τρενάκια-καραβάκια έφευγαν κάθε μισή ώρα περίπου για εκείνο τον παραδεισένιο προ-

ορισμό. Και, αν θυμάμαι καλά, δεν ήταν ακριβώς νησί, αλλά ένα νησί-χωριό, ή κάτι παρόμοιο· μια ευλογημένη γεωγραφική κουκκίδα που γέμισε με συγκίνηση τις αισθήσεις μου.

Την ώρα που κοιμόμουν ξέχασα ότι στο δωμάτιό μου βρισκόταν ο Μάικλ Τζάκσον, αλλά ήταν το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό όταν ξύπνησα, κατά τις εφτά. Ο καιρός πλέον είχε φτιάξει. Έριξα μια φευγαλέα ματιά από το παράθυρο: ο ήλιος είχε πάρει και πάλι τη θέση του στο θερινό βασίλειο, η χτεσινοβραδινή βροχή φάνταζε πολύ μακρινή. Με διστακτικά βήματα έφτασα ως το δωμάτιό μου και χτύπησα απαλά την πόρτα. Ήταν ξύπνιος, μου άνοιξε αμέσως. «Καλημέρα!» μου είπε ευδιάθετος και πιο ξεκούραστος, βέβαια, από την προηγούμενη νύχτα. Τα μαλλιά του βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση και τώρα ένα πλατύ χαμόγελο δέσποζε στο πρόσωπό του – ακόμα και τα ρούχα του φαίνονταν πιο όμορφα πάνω του.

«Καλημέρα, Μάικλ! Μια χαρά σε βλέπω!» του είπα και τον κάλεσα στην κουζίνα, όπου θα έφτιαχνα πρωινό.

Σε λιγότερο από μία ώρα έπρεπε να βρίσκομαι στο γραφείο μου, αλλά εκείνη η μέρα ήταν μια ειδική περίπτωση: έπρεπε πρώτα να δω τι θα κάνω με τον φιλοξενούμενό μου. Όση ώρα ήμασταν στην κουζίνα δε μιλήσαμε καθόλου· κοιταζόμασταν μόνο αμήχανα, με την ίδια ευτυχώς συμπάθεια της πρώτης μας συνάντησης χτες το

βράδου. Του έκανα νόημα να κατευθυνθεί προς το σαλόνι, όπου και κάτσαμε να πάρουμε το πρωινό μας. Ήμουν σίγουρος ότι αν δεν ξεκινούσα εγώ την κουβέντα εκείνος δε θα άνοιγε το στόμα του. Ήταν τόσο απορροφημένος στο πιάτο του, που έπρεπε να χτυπήσω μία φορά παλαμάκια στον αέρα για να με προσέξει. Καθάρισα το λαιμό μου με ένα ελαφρύ βήξιμο και ξεκίνησα να του μιλάω σε πολύ σοβαρό τόνο.

«Κοίταξε, Μάικλ. Δεν είσαι χαζός άνθρωπος, έχεις πετύχει τόσα και τόσα στη ζωή σου. Πρέπει να προσπαθήσεις να με καταλάβεις. Για μένα... για μένα είναι συγκλονιστικό που είσαι εδώ· πολλοί θα ήθελαν να είναι στη θέση μου. Είσαι ο Μάικλ Τζάκσον! Καταλαβαίνεις;»

«Ναι, ναι», έκανε και μου έριξε μια καθησυχαστική ματιά χωρίς να σταματήσει το φαγητό του.

Συνέχισα: «Θα πρέπει να μιλήσουμε. Δεν ξέρω πώς βρέθηκες εδώ, γιατί ήρθες σε μένα... Δεν είχα το χρόνο να σκεφτώ. Θέλω να μου πεις τι έχει συμβεί. Τουλάχιστον να ξέρω την αλήθεια...»

Τότε, αφού κατάλαβε ότι είχα αρχίσει να νιώθω ένα βάρος με την ασάφεια της κατάστασης, κούρνιασε καλύτερα στη θέση του και προσπάθησε να πει κάτι.

«Δεν ξέρω γιατί ήρθα σε σένα... Αλήθεια, θέλω να με πιστέψεις. Το ένστικτό μου με οδήγησε... Δε θέλω να σε πιέσω. Έπιασε και εκείνη η καταραμένη βροχή χτες... Αν είναι, δεν πειράζει, θα φύγω».

«Μα όχι, όχι, δεν είναι αυτό!» σηκώθηκα και φώναξα με μια σχετική ένταση. «Δε με ενοχλείς, Μάικλ, δεν εννοώ αυτό. Δε δικαιούμαι όμως μια εξήγηση; Σ' τα είπα και πριν. Δεν το καταλαβαίνεις ότι δεν είναι εδώ ο φυσικός σου χώρος;»

Κοίταξε το πάτωμα και άφησε να του ξεφύγει ένας αναστεναγμός. Ύστερα είπε με ένα δισταγμό στη φωνή του:

«Ναι, δεν είμαι τρελός, καταλαβαίνω... Ξέρω τι λες. Θα έχεις χιλιάδες απορίες».

Εγώ στο μεταξύ είχα ξανακαθίσει. Τώρα σηκώθηκε αυτός και έκανε μια μικρή βόλτα γύρω απ' τον καναπέ.

«Θέλω να ζήσω, αυτό είναι όλο... Αναφέρεις συνέχεια ότι πέθανα. Ε λοιπόν τι έγινε; Τώρα είμαι εδώ, γιατί να συζητάμε οτιδήποτε άλλο; Αν δε με θες, κάπου θα βρω να μείνω, δε θέλω να στενοχωριέσαι. Απλώς θεώρησα ότι θα με ήθελες εδώ, αφού διάλεξα εσένα».

Είχε πια μεταμορφωθεί σε έναν άνθρωπο που μιλούσε με μια στοιχειώδη λογική, όσο κι αν αυτή η λογική παρεξέκλινε από την εκλογικευμένη σκέψη που θα περίμενε κανείς.

«Γιατί εμένα, Μάικλ; Γιατί;» τον ξαναρώτησα, δίνοντας έμφαση στην ερώτηση, πιέζοντας με φοβερή δύναμη το μπουκάλι με το γάλα που είχα μπροστά μου, με αποτέλεσμα μια μικρή ποσότητα να χυθεί στο τραπέζι.

«Λυπάμαι... Σ' αυτή την ερώτηση δεν μπορώ να απαντήσω. Πες ότι είσαι ο εκλεκτός...»

Σκούπισε ένα ψίχουλο που είχε κολλήσει στο στόμα του και ανασήκωσε τους ώμους του, σαν να ήθελε να μου εκφράσει την ειλικρινή του πρόθεση ότι δεν είχε στην πραγματικότητα και πολλά να μου πει ή, ακόμα περισσότερο, ότι δε σκόπευε να μου αποκρύψει κάτι και ότι κανένας σκοτεινός άσος δεν κρυβόταν στο μανίκι του. Ο Μάικλ μίλησε με ευθύτητα και εγώ τον πίστεψα. Τον πίστεψα επειδή τον εμπιστεύτηκα ή επειδή απλώς ήθελα να τον πιστέψω. Ενστικτωδώς, εκείνη ακριβώς την ώρα αποφάσισα να μη συνεχίσω τις ερωτήσεις. Αν ήταν να ειπωθεί κάτι άλλο, θα λεγόταν στην ώρα του. Τώρα προείχε κάτι άλλο, να λυθούν κάποια λειτουργικά προβλήματα σχετικά με την επίσκεψή του και την ενδεχόμενη διαμονή του, και ακόμα όφειλα να επινοήσω μια έξυπνη μέθοδο συμβίωσης και ισορροπίας της σχέσης μας. Το πρώτο πράγμα που έκανα ύστερα από αυτή τη σύντομη στιχομυθία μας ήταν να τηλεφωνήσω στην εταιρία και να τους ενημερώσω ότι ήμουν άρρωστος. Δε θα κατάφερνα, λοιπόν, να πάω στη δουλειά εκείνη τη μέρα.